

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 314/07-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. O. V., V., a B. V., V., zastúpených advokátom JUDr. R. B., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Sp 28/2005 z 21. februára 2006 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 SŽ-o-KS 50/2006 zo 17. januára 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. O. V. a B. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2007 doručená sťažnosť Ing. O. V., V. (ďalej len „sťažovateľ v 1. rade“), a B. V., V. (ďalej len „sťažovateľ v 2. rade“; spolu ďalej aj „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. R. B., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský

súd“) sp. zn. 3 Sp 28/2005 z 21. februára 2006 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 SŽ-o-KS 50/2006 zo 17. januára 2007.

Zo sťažnosti sťažovateľov a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia si ako oprávnené osoby uplatnili 19. marca 2004 na Obvodnom pozemkovom úrade v M. (ďalej len „pozemkový úrad“) nárok na navrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá bola vyvlastnená ich právnym predchodcom. Svoj nárok si uplatnili podľa § 3 ods. 1 písm. l) a p) zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o navrátení vlastníctva k pozemkom“).

Podľa § 3 ods. 1 písm. l) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia za náhradu, ak nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila na účel, na ktorý bola vyvlastnená.

Podľa § 3 ods. 1 písm. p) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku politickej perzekúcie alebo postupu porušujúceho všeobecne uznávané ľudské práva a slobody.

Pozemkový úrad rozhodol o nároku sťažovateľov rozhodnutím č. k. 2005/00766-KNO z 27. júla 2005 (ďalej len „rozhodnutie pozemkového úradu“). Vo svojom rozhodnutí uviedol, že sťažovatelia sú oprávnenými osobami a sú u nich splnené podmienky na navrátenie vlastníctva k označeným pozemkom, ktoré boli vyvlastnené ich právnym predchodcom podľa § 3 ods. 1 písm. l) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom, t. j. vyvlastnené pozemky neslúžia účelu, na ktorý boli vyvlastnené. Napriek uvedenému však navrátenie vlastníctva k týmto pozemkom nie je možné z dôvodu, že tieto pozemky sa už nenachádzajú vo vlastníctve povinnej osoby, ale vo vlastníctve inej právnickej osoby. Pozemkový úrad svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 6 ods. 1 písm. a) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom, podľa ktorého „*vlastníctvo*

k pozemkom alebo k jeho častiam nemožno navrátiť, ak pozemok je vo vlastníctve fyzickej osoby a právnickej osoby okrem povinnej osoby (§ 4 ods. 1)“. Pozemkový úrad preto rozhodol o tom, že sťažovateľom sa namiesto navrátenia vlastníctva k pôvodnému pozemku prevedie do vlastníctva iný pozemok vo vlastníctve štátu alebo sa im poskytne finančná náhrada.

Sťažovateľ v 2. rade podal proti rozhodnutiu pozemkového úradu z 27. júla 2005 opravný prostriedok, ktorý doručil pozemkovému úradu 2. septembra 2005. Účastníkom súdneho konania o tomto opravnom prostriedku vedenom krajským súdom pod sp. zn. 12 Co 317/95 bol zo zákona okrem sťažovateľa v 2. rade aj sťažovateľ v 1. rade. Krajský súd o opravnom prostriedku rozhodol rozsudkom č. k. 3 Sp 28/2005-18 z 21. februára 2006 tak, že rozhodnutie pozemkového úradu potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu obaja sťažovatelia podali odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sž-o-KS 50/2006 zo 17. januára 2007 tak, že rozsudok krajského súdu z 21. februára 2006 potvrdil.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti namietajú, že pozemkový úrad nepostupoval správne, keď pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľov z 19. marca 2004 aplikoval ustanovenie § 6 ods. 1 písm. a) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia 27. júla 2005. Poukázali na to, že v citovanom zákonom ustanovení uvedená prekážka navrátenia vlastníctva oprávneným osobám bola zakotvená až s účinnosťou od 1. mája 2004, t. j. po podaní žiadosti sťažovateľmi, a to zákonom č. 217/2004 Z. z. o lesnom reprodukčnom materiáli a o zmene niektorých zákonov v znení platnom v tom čase (novela zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom). Podľa sťažovateľov *„správny orgán mal... rozhodovať v zmysle právnej úpravy platnej v čase začatia správneho konania, kedy neexistovala prekážka vydania vyvlastneného pozemku a nie v zmysle novelizovanej právnej normy“.*

Sťažovatelia poukázali na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, s ktorým sa stotožnil aj najvyšší súd a podľa ktorého *„rozhodnutie je zákonné, ak je vydané v súlade*

s právnou úpravou účinnou v čase nadobudnutia jeho právoplatnosti. Ak v priebehu správneho konania dôjde k zmene právnej úpravy a nový zákon v prechodnom ustanovení výslovne zakotví, že sa správne konanie, ktoré nebolo dokončené do dňa účinnosti nového zákona, dokončí podľa doterajšieho právneho predpisu, správne konanie sa dokončí podľa zrušeného právneho predpisu. Inak sa už začaté správne konanie vždy dokončí podľa novej právnej úpravy“.

Podľa sťažovateľov rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu *„Aplikovaním uvedeného výkladu retroaktivity v danom prípade jednoznačne došlo k porušeniu princípu právneho štátu a k porušeniu základného práva na súdnu ochranu“.*

Sťažovatelia namietali nesprávnosť rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu aj z dôvodu, že i v prípade aplikácie ustanovenia § 6 ods. 1 písm. a) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia pozemkového úradu nebola v ich prípade naplnená prekážka navrátenia vlastníctva k pozemkom vyplývajúca z tohto zákonného ustanovenia z dôvodu, že sťažovateľmi označené pozemky boli v čase rozhodovania pozemkového úradu, ako aj krajského súdu a najvyššieho súdu stále vo vlastníctve Mesta V. ako povinnej osoby, a nie vo vlastníctve inej právnickej osoby.

Sťažovatelia uviedli: *„Mesto V... nehnuteľnosť previedlo Hospodárskou zmluvou... zo dňa 25. 7. 1991 na vtedajší T. závod V... k prevodu nehnuteľností došlo v čase, kedy to § 9 ods. 1 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách zakazoval... V čase podania návrhu na začatie súdneho konania, a aj k dnešnému dňu, je ako vlastníkom sporného pozemku zapísaná obchodná spoločnosť S. a. s. B. (pôvodne T. závod V., resp. S. š. p.)... podľa platného právneho stavu v čase rozhodovania správneho orgánu bolo Mesto V. naďalej vlastníkom vyvlastnenej nehnuteľnosti... Táto skutočnosť znamená, že aj pri použití výkladu novelizovaného ustanovenia § 6 ods. 1 písm. a) zák. 503/2003 Z. z... tak ako to učinil správny orgán, neexistovala prekážka vydania nehnuteľnosti.“*

V tejto súvislosti sťažovatelia poukázali na rozsudok Okresného súdu Trebišov sp. zn. 9 C 357/92 z 24. apríla 1995 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn.

12 Co 317/95 z 27. júna 1996 a uviedli, že „Týmto rozsudkom bola vyslovená neplatnosť vyššie uvedeného právneho úkonu Hospodárskej zmluvy... zo dňa 25. 7. 1991, ktorým mesto V. previedlo vlastníctvo okrem iného aj k predmetnej nehnuteľnosti na T. závod V., a to z dôvodu porušenia ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách, ktorý hovorí:

Povinná osoba je povinná s vecami až do ich vydania oprávnenej osobe nakladať so starostlivosťou riadneho hospodára; odo dňa účinnosti tohto zákona nemôže tieto veci, ich súčasti a príslušenstvo previesť do vlastníctva iného ani prenechať inému do užívania s výnimkou dohôd o odovzdaní a prevzatí bytu, uzavretých na podklade dohôd o výmene bytu. Také právne úkony sú neplatné“.

Z príloh sťažnosti vyplýva, že v súdnom konaní, v ktorom boli vydané predmetné rozsudky, sa sťažovatelia ako žalobcovia domáhali uloženia povinnosti Mestu V. ako žalovanému uzavrieť s ním zmluvu o vydaní nehnuteľnosti podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov. Účastníkom tohto súdneho konania bol v postavení žalovaného aj S., š. p. Podľa odôvodnenia predmetných rozsudkov bola v rámci posúdenia predbežnej otázky ustálená neplatnosť hospodárskej zmluvy z 25. júla 1997 uzavretej medzi Mestom V. a S., š. p., a z toho dôvodu bolo žalobe sťažovateľov vyhovené.

Sťažovatelia ďalej uviedli: „Aj napriek tomu, že na túto skutočnosť a existujúce súdne rozhodnutia upozornili sťažovatelia aj v konaní pred Krajským súdom v Košiciach aj pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky, súdy sa touto otázkou vôbec nezaoberali.“

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vyslovil porušenie nimi označených práv rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu, predmetné rozhodnutia zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnili nárok na priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

V súlade s princípom subsidiarity právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovatelia namietali porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Sp 28/2005 z 21. februára 2006 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 SŽ-o-KS 50/2006 zo 17. januára 2007.

Predmetom konania krajského súdu bolo konanie o žalobe sťažovateľov domáhajúcich sa preskúmania rozhodnutia správneho orgánu – pozemkového úradu, ktorým nebolo vyhovené ich reštitučným nárokom na navrátenie vlastníctva k pozemkom.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že postup a rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Sp 28/2005 z 21. februára 2006 bol na základe sťažovateľmi podaného odvolania preskúmaný odvolacím najvyšším súdom. Najvyšší súd v odvolacom konaní rozsudkom sp. zn. 2 SŽ-o-KS 50/2006 zo 17. januára 2007 rozsudok krajského súdu potvrdil.

Vzhľadom na uvedené nie je v právomoci ústavného súdu preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu z 21. februára 2006, pretože jeho preskúmanie patrilo do právomoci najvyššieho súdu.

Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudkom krajského súdu odmietol pre nedostatok právomoci.

V súvislosti s namietaným porušením označených práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie rozsudku najvyššieho súdu zo 17. januára 2007.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľov s hodnotením dôkazov a s právnym názorom všeobecného súdu, teda s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení, hodnotením skutkového stavu a právnym názorom v ich veci.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň

by malo za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd po oboznámení sa s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sž-o-KS 50/2006 zo 17. januára 2007 uvádza, že podľa jeho názoru sa najvyšší súd vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľov uvedenými v ich odvolaní. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala prijatie záveru o svojvoľnom postupe najvyššieho súdu, ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že sa zaoberal a vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľov, nestotožnil sa však s nimi. Nevyhovenie odvolacím dôvodom či vyslovenie iného právneho názoru, s ktorým sa sťažovatelia nestotožňujú, nie je možné považovať za odmietnutie spravodlivosti a nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov.

V rozsudku najvyššieho súdu nie je možné ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by spočívali v spôsobe aplikácie § 6 ods. 1 písm. a) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení účinnom v čase rozhodnutia pozemkového úradu o reštitučných nárokoch sťažovateľov.

Rovnako nie je možné konštatovať prvky arbitrárnosti ani pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané nevysporiadanie sa najvyššieho súdu s ich odvolacími dôvodmi proti rozsudku krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd a následne najvyšší súd sa vysporiadali aj s argumentáciou sťažovateľov uvedenou v ich sťažnosti o neexistencii vlastníckeho práva inej právnickej osoby ako povinnej osoby (Mesta V.) k označeným nehnuteľnostiam, a tým neexistencii prekážky navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení účinnom v čase rozhodnutia pozemkového úradu, a to tým, že danosť vlastníckeho práva inej ako povinnej právnickej osoby mali za preukázanú údajmi z katastra nehnuteľností, ktoré boli pre pozemkový úrad, ako aj konajúce súdy záväzné. V správnom konaní, ako ani v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia pozemkového úradu, nemohla byť posudzovaná neexistencia vlastníckeho práva právnickej osoby, ktorá nebola účastníkom týchto konaní. Samotné poukázanie sťažovateľov na existenciu právoplatného súdneho

rozhodnutia vydaného v inom súdnom konaní o nárokoch sťažovateľov podľa zákona o mimosúdnych rehabilitáciách a ustálenie neplatnosti zmluvy o prevode nehnuteľností z povinnej osoby na inú právnickú osobou v rámci posúdenia predbežnej otázky nebolo spôsobilé spochybníť správnosť postupu a záverov najvyššieho súdu v tomto konaní.

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovatelia nestotožňujú s právnym názorom súdov, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu o takéto rozhodnutia nejde.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol: *„Ani Krajský súd a následne Najvyšší súd sa nezaoberali aj napriek existujúcim dôkazom zásadnou otázkou, či vlastníctvo k pozemku skutočne prešlo na právnickú osobu platným právnym úkonom, resp. či v čase rozhodovania o reštitučnom nároku k vyvlastnenému pozemku nebolo právne spochybniteľné, a tým pádom pri výklade retroaktivity aký učinili konajúce štátne orgány, aby bola existencia prekážky uvedenej § 6 ods. 1 písm. a zák. 503/2003 Z. z. sporná. Týmto opomenutím podľa názoru sťažovateľov opäť pochybili, čo malo za následok nesprávne právne posúdenie veci a vydanie rozhodnutí v rozpore s právnymi predpismi Slovenskej republiky.*

V závere chceme zdôrazniť, že správny orgán a príslušné súdy pri posudzovaní reštitučného nároku sťažovateľov porušili zásadu retroaktivity právnych predpisov. Máme za to, že ústava Slovenskej republiky nepripúšťa retroaktivitu najmä v prípade, ak sa rozhoduje o práve občana garantovaného ústavou, akým vlastnícke právo bezpochyby je.“

K tejto argumentácii sťažovateľa ústavný súd poznamenáva, že orgány verejnej moci (súdy) vychádzajúc z prezumpcie ústavnosti mohli rozhodnúť v predmetnej veci iba v súlade s platnou právnou úpravou v čase ich rozhodovania.

Záver o tom, či je platná právna úprava (platný právny predpis) v súlade, resp. v nesúlade s ústavou, môže vysloviť ústavný súd len za splnenia podmienok na začatie konania podľa čl. 125 ústavy. Skúmanie súladu, resp. nesúladu platného právneho predpisu s ústavou nemôže byť predmetom konania podľa čl. 127 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd judikoval: „každé konanie možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom“ (II. ÚS 66/01).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. decembra 2007